

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Këshilli i Evropës, 2021. Përkthimi jozyrtar i bërë nën Projektin "Forcimi i institucioneve të Kosovës* në luftën kundër torturës, keqtrajtimit dhe trajtimit degradues". Projekti bashkëfinancohet nga ana e qeverisë Norvegjeze dhe Këshillit të Evropës. Ky përkthim nuk e obligon Gjykatën.

© Council of Europe, 2021. Unofficial translation made under the Project on "Strengthening Kosovo* Institutions in Fight against Torture, Ill-treatment and Degrading Treatment". The project is funded by Norwegian government and the Council of Europe. This translation does not bind the Court.

© Conseil de l'Europe, 2021. Cette traduction non officielle a été faite dans le cadre de Project "Renforcer les institutions du Kosovo* dans la lutte contre la torture, les mauvais traitements et les autres traitements dégradants". Le projet est financé par le gouvernement norvégien et le Conseil de l'Europe. Cette traduction ne lie pas la Cour.

* Të gjitha referencat për Kosovën, si për territorin, institucionet apo popullsinë, në këtë tekst duhet të kuptohen në përputhje të plotë me Rezolutën 1244 të Kombeve të Bashkuara dhe pa ndonjë paragjykim për statusin e Kosovës

*All references to Kosovo, whether the territory, institutions or population, in this text shall be understood in full compliance with United Nations Security Council Resolution 1244 and without prejudice to the status of Kosovo.

* Toute référence au Kosovo mentionnée dans ce texte, qu'elle concerne le territoire, les institutions ou la population, doit se comprendre en plein conformité avec la Résolution 1244 du Conseil de Sécurité de l'Organisation des Nations Unies et sans préjuger du statut du Kosovo.

Fletë faktesh - Migrantët në paraburgim

Nëntor 2019

Kjo fletë faktesh nuk obligon gjykatën dhe nuk është e plotë

Migrantët në paraburgim

Shih edhe fletën e fakteve për "[Migrantët e shoqëruar në paraburgim](#)" dhe "[Migrantët e pashoqëruar në paraburgim](#)".

"... Burgosja e të huajve, e shoqëruar nga masa mbrojtëse të përshtatshme për personat në fjalë, është e pranueshme vetëm për t'u dhënë mundësi Shteteve të parandalojnë imigracionin e paligjshëm duke vepruar në përputhje me detyrimet e tyre ndërkombëtare, sidomos me [Konventën e Gjenevës të vitit 1951 në lidhje me statusin e refugjatëve](#) dhe [Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut](#) http://www.echr.coe.int/Documents/Convention_ENG.pdf. Shqetësimi legjitim i shteteve për të penguar përpjekjet gjithnjë e më të shpeshta për të shmangur kufizimet e imigracionit nuk duhet të privojë azilkërkuesit nga mbrojtja e ofruar nga këto konventa... Në rastet kur Gjykata [Evropiane] [për të Drejtat e Njeriut] thirret për të shqyrtuar përputhshmërinë e mënyrës dhe metodës së ekzekutimit të masës me dispozitat e Konventës [Evropiane] [për të Drejtat e Njeriut], ajo duhet të shikojë situatat e veçanta të personave në fjalë... Shtetet duhet të kenë kujdes të veçantë për Nenin 3 të Konventës, i cili parashikon një nga vlerat më themelore të shoqërive demokratike dhe absolutisht ndalon torturat dhe trajtimet ose ndëshkimet çnjerëzore ose degraduese, pavarësisht nga rrethanat dhe sjellja e viktimës..." ([MSS k. Belgjikës dhe Greqisë](#) (nr. i kërkesës 30696/09), Aktgjykimi i Dhomës së Madhe i 21 janarit 2011, §§ 216-218).

Privimi i lirisë / Kufizimi i lirisë së lëvizjes

Amuur k. Francës

25 qershor
1996

Parashtruesit, shtetas somalezë - tre vëllezër dhe një motër - të lindur mes viteve 1970 dhe 1975, mbërritën në Francë përmes Sirisë në mars të vitit 1992. Ata pohonin se pas përmbysjes së regjimit të Presidentit Siyad Barr, jeta e tyre ishte në rrezik në Somali. Ata nuk u pranuan në territorin francez me arsyetimin se pasaportat e tyre ishin falsifikuar. Ata u ankuan se ishin mbajtur në zonën e transitit në Aeroportin Paris-Orly për 20 ditë para se të ktheheshin përsëri në Siri.

Gjykata Evropiane të të Drejtave të Njeriut konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të [Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut](#) http://www.echr.coe.int/Documents/Convention_ENG.pdf. Ajo gjeti se neni 5 i Konventës

ishte i zbatueshëm, pasi mbajtja e parashtruesve në zonën e transitit ishte ekuivalente në praktikë me privim të lirisë. Kjo heqje e lirisë kishte qenë e paligjshme, pasi dispozitat e zbatueshme të ligjit francez në fuqi në atë kohë nuk kishin lejuar gjykatat e zakonshme të rishikonin kushtet në të cilat mbaheshin të huajt ose të vendosnin një kufi për kohëzgjatjen e ndalimit të tyre. Këto dispozita as që parashihnin ofrimin e ndonjë ndihme ligjore, humanitare dhe sociale.

Shamsa k. Polonisë

27 nëntor 2003

Parashtruesit, dy vëllezër, janë shtetas libianë të cilët u arrestuan në Varshavë pa dokumente të vlefshme identiteti ose leje qëndrimi. Dëbimi i tyre brenda 90 ditësh u urdhërua dhe ata u vendosën në paraburgim në pritje të dëbimit.

Autoritetet bënë tri përpjekje për të ekzekutuar urdhrin e dëbimit, por pa rezultat, pjesërisht për shkak të refuzimit të vëllezërve për të bashkëpunuar. Sipas ligjit polak, një urdhrë dëbimi duhet të zbatohet brenda 90 ditëve, në të kundërtën personi në fjalë duhet të lirohet. Parashtruesit ankoreshin se ishin mbajtur nga policia kufitare e aeroportit të Varshavës, me qëllim dëbimin e tyre, në një zonë transiti pas datës në të cilën ata duhej të ishin liruar sipas ligjit polak, përkatësisht më 25 gusht 1997. Megjithatë, autoritetet kishin vazhduar të zbatonin urdhrin e dëbimit, pa asnjë bazë ligjore edhe pas skadimit të afatit ligjor deri më 3 tetor 1997 kur parashtruesit ishin dërguar në spital nga policia për një ekzaminim dhe ishin larguar.

Gjykata theksoi se ndalimi për një periudhë disa ditore i cili nuk është urdhëruar nga një gjykatë, një gjykatës ose ndonjë person tjetër i autorizuar nga ligji për të ushtruar pushtetin gjyqësor nuk mund të konsiderohet "i ligjshëm" në kuptimin e nenit 5 § 1 (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Duke marrë parasysh që ndalimi i parashtruesve midis 25 gushtit dhe 3 tetorit 1997 nuk ishte "parashikuar nga ligji" e nuk ishte "i ligjshëm", Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** të Konventës.

Riad dhe Idiab k. Belgjikës (shih edhe më poshtë te "Kushtet e ndalimit")

24 janar 2008

Parashtruesit, shtetas palestinezë, u ankuan në veçanti për kushtet në të cilat ishin ndaluar në zonën transite të Aeroportit Kombëtar të Brukselit pas hyrjes së tyre të paligjshme në territorin belg.

Gjykata vendosi që ndalimi i parashtruesve në zonën e transitit nuk kishte qenë i ligjshëm, dhe përbënte **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo gjithashtu erdhi në përfundim se fakti i ndalimit të parashtruesve për më shumë se dhjetë ditë në ambientet në fjalë kulmonte me trajtim çnjerëzor dhe degradues, në **kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës.

Nolan dhe K. k. Ruisë

12 maj 2009

Parashtruesi, një shtetas amerikan, u ankua se më 2 qershor 2002, pas kthimit të tij nga një kohë e shkurtër jashtë vendit, ishte mbyllur në një qeli për nëntë orë në Aeroportin Sheremetyevo në Moskë dhe ndonëse kishte vizë të vlefshme ruse nuk ishte lejuar të hynte përsëri në Rusi.

Gjykata gjeti se kushtet e qëndrimit të parashtruesit gjatë natës në sallën e transitit të Aeroportit të Moskës ishin ekuivalente në praktikë me heqje lirie, për të cilën autoritetet ruse kishin qenë përgjegjëse. Duke pasur parasysh mungesën e qasjes dhe parashikueshmërinë e Udhëzimeve për Kalimin e Kufirit, Gjykata arriti në përfundimin se sistemi shtetëror nuk kishte arritur të mbronte parashtruesin nga privimi arbitrar i lirisë, në **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës.

Khlaifia dhe të tierët k. Italisë

15 dhjetor 2016 (Dhoma e Madhe)

Ky rast kishte të bënte me ndalimin në një qendër pritjeje në Lampedusa dhe më pas në anijet e ankoruara në portin e Palermos, si dhe riatdhesimin në Tunizi, të migrantëve klandestinë që kishin zbarkuar në bregdetin italian në 2011 gjatë ngjarjeve të lidhura me "Pranverën Arabe" .

Dhoma e Madhe vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri), **shkelje të nenit 5 § 2** (e drejta për t'u informuar menjëherë për arsyet e heqjes së lirisë) dhe **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për një vendim të shpejtë nga një gjykatë mbi ligjshmërinë e ndalimit) të Konventës. Ajo vërejti në veçanti se heqja e lirisë së parashtruesve pa ndonjë bazë të qartë dhe të qasshme nuk përmbushte parimin e përgjithshëm të sigurisë juridike dhe ishte e papajtueshme me nevojën për të mbrojtur individin nga arbitrariteti. Urdhrrat e refuzimit të hyrjes të lëshuar nga autoritetet italiane nuk përmendnin arsyet ligjore dhe faktike për ndalimin e parashtruesve dhe ata nuk ishin njoftuar për to "menjëherë".

Dhoma e Madhe gjithashtu vuri në dukje se sistemi ligjor italian nuk u kishte siguruar atyre asnjë mjet juridik me të cilin ata mund të kishin siguruar një vendim gjyqësor mbi ligjshmërinë e paraburgimit të tyre.

Dhoma e Madhe më tej konsideroi në këtë rast se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 4** (ndalimi i dëbimit kolektiv të të huajve) **të protokollit Nr. 4** të Konventës, se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 13** (e drejta për mjet juridik efektiv) të Konventës **kombinuar me nenin 4 të protokollit nr. 4**, se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) si në lidhje me kushtet në qendrën e pritjes dhe ndihmës së hershme në Lampedusa ashtu edhe kushtet në anijet në portin e Palermos dhe se kishte pasur **shkelje të nenit 13** (e drejta për mjet juridik efektiv) **në lidhje me nenin 3** përkitazi me mungesën e një mjeti juridik me të cilin parashtruesit do të ankoreshin për kushtet në të cilat mbaheshin në qendrën e pritjes Lampedusa ose në anije.

S.K. k. Ruisë (nr. 52722/15)

14 shkurt 2017

Ky rast kishte të bënte me një vendim nga autoritetet ruse për të ndaluar parashtruesin, një shtetas sirian, dhe për ta kthyer në vendin e lindjes. Parashtruesi u ankua në veçanti se ndalimi i tij i vazhdueshëm ishte arbitrarisht, duke qenë se ai nuk mund të dërgohej në Siri dhe se nuk kishte pasur ndonjë procedurë të brendshme që mund të kishte përdorur për të rishikuar ndalimin e tij.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) **dhe nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës për shkak të ndalimit të parashtruesit me qëllim të zbatimit të dënimit me largim administrativ. Ajo vuri në dukje në veçanti se as Kodi i Kundërvajtjeve Administrative e as ndonjë legjislacion tjetër i zbatueshëm nuk parashikonte një procedurë që do t'ia lejonte parashtruesit të siguronte një rishikim të paraburgimit dhe të siguronte lirimin. Po ashtu nuk kishte asnjë dispozitë që parashihte që ndalimi i tij të rishikohej automatikisht në baza të rregullta. Gjykata më tej vuri në dukje se ndalimi me qëllim dëbimit do të ishte në përputhje me nenin 5 § 1 të Konventës nëse procedurat në lidhje me dëbimin do të ishin në proces dhe të ndiqeshin me kujdesin e duhur dhe nëse ndalimi ishte i ligjshëm dhe nuk ishte arbitrarisht. Në këtë rast, duhej të ishte mjaft e qartë për autoritetet ruse në shkurt dhe mars të vitit 2015 se largimi i parashtruesit në Siri nuk ishte praktik dhe do të mbetej thuajse i pamundur për shkak të përkeqësimit të konfliktit në Siri. Andaj ishte detyrë e autoriteteve të shqyrtonin aranzhime alternative. Megjithatë, pas nxjerrjes së urdhrat që ai të mbahej në një ambient të veçantë ndalimi për të huajt, ndalimi i tij nuk u rivlerësua më. Në fund, sipas **nenit 46** (forca detyruese dhe zbatimi i gjykimeve) të Konventës, Gjykata tregoi duke iu referuar gjetjeve të saj sipas nenit 5 se do të ishte e përshtatshme të lirohej parashtruesi pa vonesë, jo më vonë se në ditën pas njoftimit që aktgjykimi aktual kishte marrë formën e prerë.

J.R. dhe të tjerët k. Greqisë (nr. 22696/16) (shih edhe më poshtë te "Kushtet e ndalimit")

25 janar 2018

Ky rast kishte të bënte me kushtet në të cilat tre shtetas afganë u mbajtën në qendrën e pritjes Vial, në ishullin grek të Chios dhe rrethanat e ndalimit të tyre.

Parashtruesit u ankuan në veçanti për kohëzgjatjen e ndalimit të tyre në qendër, të cilën ata e konsideruan si arbitrarisht. Ata po ashtu u ankuan se nuk kishin marrë ndonjë informacion në lidhje me arsyet e ndalimit të tyre, as në gjuhën e tyre amtare dhe as në ndonjë gjuhë tjetër.

Gjykata konstatoi se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo gjeti në veçanti që parashtruesit ishin privuar nga liria gjatë muajit të tyre të parë në qendër, deri më 21 prill 2016, kur u bë qendër gjysmë e hapur. Sidoqoftë, Gjykata ishte e mendimit se periudha njëmuajore e paraburgimit, qëllimi i së cilës kishte qenë të garantonte mundësinë e largimit të parashtruesve, sipas Deklaratës BE-Turqi, nuk ishte arbitrarisht dhe nuk mund të konsiderohej si "e paligjshme" brenda kuptimit të nenit 5 § 1 (f).

Megjithatë, Gjykata konsideronte se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 2** (e drejta për t'u informuar menjëherë për arsyet e arrestimit) të Konventës, duke gjetur se parashtruesit nuk ishin informuar si duhet në lidhje me arsyet e arrestimit të tyre ose mjetet juridike në dispozicion për ta kundërshtuar atë paraburgim.

K.G. k. Belgjikës (nr. 52548/15)

6 nëntor 2018

Ky rast kishte të bënte me një azilkërkuar i cili ishte futur dhe mbajtur në paraburgim në bazë të katër vendimeve, për arsye sigurie, përderisa kërkesa e tij për azil ishte në pritje. Në veçanti, parashtruesi ishte "vendosur në dispozicion të Qeverisë" dhe u mbajt mbi atë bazë për rreth 13 muaj.

Gjykata konstatoi se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo gjeti në veçanti se shqyrtimet e interesit publik kishin rënduar shumë në vendimin për ta mbajtur parashtruesin në paraburgim dhe nuk shihte prova të arbitraritetit në vlerësimin e bërë nga autoritetet vendase. Ajo gjithashtu vuri re se shëndeti i parashtruesit nuk ishte rrezikuar dhe se ai kishte përfitur nga një përkujdesje e veçantë në të dy qendrat ku ishte mbajtur. Së fundmi, Gjykata gjeti se, duke pasur parasysh çështjet në fjalë dhe faktin që autoritetet vendore kishin vepruar me kujdesin e duhur, kohëzgjatja sa parashtruesi ishte vendosur në dispozicion të Qeverisë nuk mund të konsiderohej si e tepruar.

Z.A. dhe të tierët k. Rusisë (nr. 61411/15, 61420/15, 61427/15 dhe 3028/16)

(shih edhe më poshtë të "Kushtet e ndalimit")

21 nëntor 2019 (Dhoma e Madhe)

Ky rast kishte të bënte me katër burra nga Iraku, territoret palestineze, Somalia dhe Siria të cilët u mbajtën për periudha të gjata kohe në zonën transite të aeroportit Sheremetyevo të Moskës përderisa autoritetet merreshin me kërkesat e tyre për azil. Ata të gjithë në fund u larguan nga Rusia pasi jetuan në zonën e transitit. Parashtruesit pretendonin në veçanti se mbyllja e tyre në zonën e transitit kulmonte me heqje të paligjshme të lirisë.

Dhoma e Madhe gjeti në veçanti se neni 5 (e drejta për liri dhe siguri) i Konventës ishte i zbatueshëm për rastin e parashtruesve pasi prania e tyre në zonën e transitit nuk kishte qenë vullnetare; ata ishin lënë të gjendeshin vetë për tërë periudhën e qëndrimit të tyre, e cila kishte zgjatur midis pesë muajsh dhe gati dy vjetësh, varësisht nga parashtruesit; nuk kishte pasur ndonjë perspektivë reale që ata të ishin në gjendje të largoheshin nga zona; dhe autoritetet nuk kishin respektuar legjislacionin e brendshëm për pritjen e azilkërkuarëve. Për më tepër, duke pasur parasysh mungesën e një baze ligjore për kufizimin e tyre në zonën e transitit, gjendja e tyre ishte përkeqësuar kur ishin penguar të kishin qasje në sistemin e azilit, Gjykata arriti në përfundimin se kishte pasur **shkelje të të drejtave të parashtruesit të mbrojtura me nenin 5 § 1** të Konventës.

Ilias dhe Ahmed k. Hungarisë (shih edhe më poshtë të "Kushtet e ndalimit")

21 nëntor 2019 (Dhoma e Madhe)

Ky rast kishte të bënte me dy azilkërkuar nga Bangladeshi të cilët i kaluan 23 ditë në një zonë transite kufitare para se të largoheshin në Serbi pasi kërkesat e tyre për azil ishin refuzuar. Parashtruesit pretendonin në veçanti se ishin kufizuar në zonën e transitit në shkelje të nenit 5 § 1 (e drejta për liri dhe siguri) dhe nenit 5 § 4 (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga gjykata) të Konventës.

Dhoma e Madhe vlerësoi, me shumicë votash, se **ankesat e parashtruesve sipas nenit 5 §§ 1** (e drejta për liri dhe siguri) **dhe 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) e Konventës duhej të refuzoheshin si të papranueshme, duke konstatuar se neni 5 i Konventës nuk ishte i zbatueshëm në rastet e parashtruesve, pasi nuk kishte pasur asnjë privim *de facto* të lirisë në zonën e transitit. Mes tjerash, Gjykata gjeti se parashtruesit kishin hyrë në zonën e transitit me iniciativën e tyre dhe ishte e mundur në praktikë që ata të ktheheshin në Serbi, ku ata nuk ishin përballur me ndonjë rrezik për jetën ose shëndetin e tyre. Ajo gjithashtu vuri në dukje se frika e parashtruesve për mungesë të qasjes në sistemin e azilit të Serbisë ose nga *kthimi i detyrueshëm* në Greqi, siç parashihet me nenin 3 (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës, nuk ishte e mjaftueshme për ta bërë qëndrimin e tyre në zonën e transitit të pavullnetshëm.

Kërkesa në pritje

[A.E. dhe T.B. k. Italisë dhe kërkesa të tiera \(nr. 18911/17, 18941/17 dhe 18959/17\)](#)

Kërkesa që i janë komunikuar qeverisë italiane më 24 nëntor 2017

Ky rast kishte të bënte me katër shtetas sudanezë të arrestuar në Ventimiglia dhe më pas të transferuar në qendrën globale të mbajtjes (hotspot) në Taranto. Më pas ata u transferuan në Torino në mënyrë që të hipnin në një aeroplan për në Sudan.

Gjykata njoftoi qeverinë italiane për kërkesat dhe u bëri pyetje palëve sipas nenit 3 (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues, nenit 5 §§ 1, 2, 3 dhe 4 (e drejta për liri dhe siguri), nenit 8 (e drejta për respekt të jetën private dhe familjen dhe shtëpinë) dhe Neni 13 (e drejta për mjet juridik efektiv) të Konventës.

Kushtet e paraburgimit

[Dougouz k. Greqisë](#)

6 qershor 2001

Parashtruesi, një shtetas sirian, ishte vendosur në paraburgim policor në Greqi në pritje të dëbimit të tij në Siri. Ai u mbajt për disa muaj në stacionin e policisë Drapetsona, ku, sipas tij, ishte i mbyllur në një qeli të mbipopulluar dhe të ndotur me pajisje të pamjaftueshme sanitare dhe të gjumit, ujë të nxehtë të pamjaftueshëm, pa ajër të pastër ose dritë natyrale të ditës dhe pa oborr ku të ushtronte . Në prill 1998, ai u transferua në selinë e policisë ku, siç pretendonte, kushtet ishin të ngjashme me ato në qendrën e paraburgimit në Drapetsona, ndonëse këtu kishte dritë dhe ajër natyror në qeli dhe ujë të ngrohtë të përshtatshëm. Ai qëndroi atje deri më 3 dhjetor 1998, datën e dëbimit të tij në Siri.

Gjykata vendosi që kushtet e paraburgimit të parashtruesit në selinë e policisë dhe qendrën e paraburgimit në Drapetsona, në veçanti mbipopullimi serioz dhe mungesa e kushteve për gjumë, të kombinuara me kohëzgjatjen e tepruar të paraburgimit të tij, kulmonin në trajtim degradues **në kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës.

[Riad dhe Idiab k. Belgjikës](#) (shih edhe më lart, te "Heqja e lirisë")

24 janar 2008

Parashtruesit, shtetas palestinezë, u ankuan në veçanti për kushtet në të cilat ishin ndaluar në zonën transite të Aeroportit Kombëtar të Brukselit pas hyrjes së tyre të paligjshme në territorin belg.

Gjykata konsideroi se fakti i ndalimit të parashtruesve për më shumë se dhjetë ditë në transitit kulmonte në trajtim çnjerëzor dhe degradues, në **kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Ai vend, për nga vetë natyra e tij, ishte vend i destinuar për të pranuar njerëz për periudha jashtëzakonisht të shkurtra kohore. Zona e transitit, natyra e së cilës mund të ngjallte tek të paraburgosurit një ndjenjë vetmie, nuk kishte hapësira të jashtme për të ecur ose për të ushtruar fizikisht, pa ambiente të brendshme ku mund të ushqeheshë dhe pa radio ose televizion për të siguruar kontakt me botën e jashtme; në asnjë mënyrë nuk ishte përshtatur me kushtet e një qëndrimi prej më shumë se dhjetë ditësh.

[S.D. k. Greqisë \(kërkesa nr. 53541/07\)](#)

11 qershor 2009

Parashtruesi, një shtetas turk, u ndalua për dy muaj në një objekt mbajtjeje në një stacion të rojeve kufitare në Greqi pasi hyri në vend në mënyrë të paligjshme. Gjatë ndalimit të tij, atij nuk iu lejua të dilte jashtë ose të bënte thirrje telefonike dhe nuk kishte qasje në batanije, çarçafë të pastër ose ujë të nxehtë.

Gjykata arriti në përfundimin se parashtruesi, pasi që ishte azilkërkuar, kishte përjetuar kushte të paraburgimit që kulmonin me trajtim degradues **në kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Ai kishte kaluar dy muaj në një kabinë të parafabrikuar, pa u lejuar në ambiente të jashtme dhe pa qasje në telefon, batanije ose çarçafë të pastër ose produkte të mjaftueshme higjienike.

Ai më pas u mbajt në Patrou Rali dhe u mbyll në qelinë e tij për gjashtë ditë, në kushte të papranueshme siç përshkruhet nga [Komiteti Evropian për Parandalimin e Torturës dhe Trajtimin apo Ndëshkimit Çnjerëzor ose Poshtëruës \(CPT\)](#) pas vizitës së tyre në shkurt 2007.

A.A. k. Greqisë (nr. 12186/08)

22 korrik 2010

Parashtruesi, një shtetas palestinez, u arrestua nga policia detare në ujërat territoriale greke pasi u arratis nga kampi i refugjatëve ku kishte jetuar në Liban.

Autoritetet e policisë së Samos e morën në paraburgim dhe u nxor një urdhër për kthimin e tij në vendin e tij të origjinës. Ai u ankua për kushtet e pista në të cilat ai u mbajt në qendrën e paraburgimit në Samos: dyshemeja e mbuluar me papastërti në të cilën do të hanin të arrestuarit dhe, në shumicën e rasteve, do të flinin; grumbuj mbeturinash në korridore; ushqim i pamjaftueshëm i përgatitur në kushte jo higjienike; morrat dhe sëmundjet e lëkurës; dritare të bllokuara nga dërrasa druri; tualet dhe dush në të njëjtin vend pa ujë të nxehtë; qasje në një oborr të vogël vetëm sipas tekeve të rojeve; pamundësia e bërjes së thirrjeve telefonike; dhe, mbipopullimi (qendra përgatiste ushqim për 100 persona por strehonte nga 140-190 njerëz).

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës, për shkak të kushteve të jetesës në qendrën e paraburgimit, që përbënin trajtim degradues të parashtruesit dhe për mungesën e kujdesit nga ana e autoriteteve për t'i siguruar atij ndihmën e duhur mjekësore. Pretendimet e parashtruesit në lidhje me gjendjen e qendrës ku ishte mbajtur për tre muaj u vërtetuan nga një numër raportesh nga organizata ndërkombëtare dhe OJQ greke. Ata kishin treguar problemet e mëposhtme: mbipopullim, hapësira jashtëzakonisht të ngushta dhe të ndyra, banjo të përbashkëta për burra dhe gra dhe në gjendje të keqe, zona e banjës e zhytur në 1 cm ujë, pa mundësi trajtimi në spital, sistem i dëmtuar i kanalizimit, kundërmime të bezdisshme, sëmundje infektive të lëkurës dhe dhunë gjatë arrestimeve.

Abdolkhani dhe Karimnia k. Turqisë (nr. 2)

27 korrik 2010

Parashtruesit, dy shtetas iranianë, hynë në Turqi në qershor 2008 si refugjatë nën mandatin e Komisionerit të Lartë të Kombeve të Bashkuara për Refugjatë (UNHCR). Ata u arrestuan në një pikë kontrolli rrugor pasi pasaportat e tyre u gjetën të jenë false dhe u vendosën në paraburgim në selinë e policisë Hasköy.

Ndonëse Gjykata nuk mund të kontrollonte vërtetësinë e të gjitha pretendimeve të parashtruesve - si pasojë e dështimit të Qeverisë Turke për të paraqitur prova dokumentare - kohëzgjatja e paraburgimit dhe mbipopullimi ishin të mjaftueshme për të konkluduar se kushtet e paraburgimit në selinë e policisë Hasköy kulmonin në trajtim degradues **në kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Parashtruesit ishin mbajtur në bodrumin e selisë së policisë për tre muaj. Edhe duke supozuar që vlerësimi i qeverisë turke për 42 të arrestuar në institucion ishte i saktë, mbajtja e aq shumë njerëzve në 70 m², madje edhe për një ditë të vetme, përbënte mbipopullim të rëndë.

M.S.S. K. Belgjikës dhe Greqisë (nr. 30696/09)

21 janar 2011 (Dhoma e Madhe)

Parashtruesi, një shtetas afgan, hyri në Bashkimin Evropian përmes Greqisë. Më pas arriti në Belgjikë, ku kërkoi azil. Në bazë të Rregullores "Dublin II"¹ ai u transferua përsëri në Greqi në qershor 2009. Me të arritur në aeroportin e Athinës, ai u vendos menjëherë në paraburgim në një ndërtesë ngjitur, ku, sipas deklarimeve të tij, ai ishte mbyllur në një hapësirë të vogël me 20 të arrestuar të tjerë, hyrja në tualete ishte e kufizuar, të ndaluarit nuk lejoheshin të dilnin në ajër të hapur, u jepen shumë pak për të ngrënë dhe duhej të flinin në dyshekë të ndotur ose në dysheme.

1. "Sistemi i Dublinit" synon të përcaktojë se cili Shtet Anëtar i BE-së është përgjegjës për shqyrtimin e një kërkesë azili të paraqitur në një nga Shtetet Anëtare nga një shtetas i një vendi të tretë. Shih edhe fletën e fakteve në ["Rastet 'Dublin'".](#)

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës nga Greqia për shkak të kushteve të ndalimit të parashtruesit. Pavarësisht nga fakti që ai ishte mbajtur në paraburgim për një periudhë relativisht të shkurtër kohe, Gjykata konsideroi se kushtet e paraburgimit të përjetuara nga parashtruesi në qendrën e mbajtjes ishin të papranueshme. Ajo gjeti se, marrë së bashku, ndjenja e arbitraritetit, inferioritetit dhe ankthit që ai duhet të ketë përjetuar, si dhe efekti i thellë që këto kushte të paraburgimit patjetër kishin në dinjitetin e një personi, përbënin trajtim degradues. Për më tepër, si azilkërkues, parashtruesi ishte veçanërisht i prekshëm, për shkak të migrimin të tij dhe përvojave traumatike që kishte të ngjarë t'i kishte përjetuar. Në këtë rast Gjykata po ashtu vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës nga Greqia për shkak të kushteve të jetesës së parashtruesit në Greqi; **shkelje të nenit 13** (e drejta për mjet efektiv juridik) **marrë së bashku me nenin 3** nga Greqia për shkak të mangësive në procedurën e azilit të ndjekur në rastin e parashtruesit; **shkelje të nenit 3** nga Belgjika si për shkak të ekspozimit të parashtruesit ndaj rreziqeve të lidhura me mangësitë në procedurën e azilit në Greqi dhe për shkak të ekspozimit të tij ndaj paraburgimit dhe kushteve të jetesës në Greqi që ishin në kundërshtim me nenin 3; dhe **shkelje të nenit 13 marrë së bashku me nenin 3** nga Belgjika për shkak të mungesës së një mjete juridik efektiv kundër urdhrin për dëbim të parashtruesit.

RU k. Greqisë (nr. 2237/08) (shih gjithashtu më poshtë, te "Sfidimi i ligjshmërisë së paraburgimit")

7 qershor 2011

Ky rast kishte të bënte me parimin dhe kushtet e mbajtjes në paraburgim në Greqi të një azilkërkuesi turk me origjinë kurde dhe zhvillimin e procedurës së azilit.

Ankesa e parashtruesit për kushtet e paraburgimit ishte e njëjtë dhe kishte të bënte me të njëjtën periudhë me atë të shqyrtuar nga Gjykata në rastin *S.D k. Greqisë* (shih më lart), në të cilin Gjykata kishte vendosur se kishte pasur shkelje të nenit 3 (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose poshtëruar) të Konventës për shkak të kushteve të përgjithshme të paraburgimit që mbizotëronin në qendrat e paraburgimit Soufli dhe Petrou Ralli.

Ajo erdhi në të njëjtin përfundim në rastin e *R.U*, se kishte pasur **shkelja të nenit 3** të Konventës. Pasi që nuk kishte mjete juridike në Greqi që ia mundësonin parashtruesit të ankohej për kushtet e tij të paraburgimit, Gjykata më tej vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 13** (e drejta për një zgjidhje efektive) të Konventës.

A.F. k. Greqisë (nr. 53709/11)

13 qershor 2013

Parashtruesi, një shtetas iranian, hyri në Greqi dhe u arrestua nga autoritetet e policisë në postën kufitare të Feres. Autoritetet dyshohet se nuk pranuan të regjistrojnë kërkesën e tij për azil politik. Ai u mbajt në ambientet e policisë kufitare të Feresit nga tetori 2010 deri në janar 2011. Parashtruesi u ankua për kushtet në të cilat ishte mbajtur.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të Nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës për shkak të kushteve të mbipopulluara ku parashtruesi ishte mbajtur. Ajo vuri në dukje raportet e organizatave ndërkombëtare mbi kushtet e ndalimit në postën kufitare të Feres, të gjitha theksuan mungesën e theksuar të hapësirës. Sipas Raportuesit Special të KB për torturat dhe trajtimet ose ndëshkimet e tjera mizore, çnjerëzore ose degraduese, në datën e vizitës së tij në tetor 2010 kishte 123 të burgosur në një hapësirë për 28, ndërsa sipas ProAsyl në dhjetor 2010, kishte 110 të burgosur në një konvikt, dhe Komiteti Evropian për Parandalimin e Torturës dhe Trajtimin ose Ndëshkimin Çnjerëzor ose Poshtëruar (CPT) gjithashtu vuri në dukje se në janar 2011, secili i paraburgosur kishte afërsisht 1 m² ose më pak në disa konvikte.

Horshill k. Greqisë

1 gusht 2013

Parashtruesi, një shtetas i huaj i cili duhej të deportohej, u mbajt radhazi për 15 ditë në dy stacione policie pasi kishte aplikuar për azil.

Ai u ankua në veçanti për kushtet e ndalimit në mjediset e dy stacioneve policore në fjalë. Gjykata konsideroi se parashtruesi i ishte nënshtruar një trajtimi degradues që përbënte **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Ai ishte mbajtur për pesëmbëdhjetë ditë në dy stacione policie. Për katër ditë kishte vuajtur nga kushtet e mbipopullimit. Qelitë në një nga stacionet e policisë ishin vendosur në bodrum dhe kështu ishin pa dritë natyrore. Në të dy stacionet e policisë, qelitë nuk kishin dushe afër dhe të arrestuarit nuk mund të dilnin jashtë ose të merrnin pjesë në aktivitete fizike. Gjykata përsëriti që stacionet e policisë nuk ishin lokale të përshtatshme për ndalimin e personave që prisnin zbatimin e një mase administrative.

Sakir k. Greqisë

24 mars 2016

Ky rast kishte të bënte me një sulm kundër parashtruesit në 2009 në qendër të Athinës si pasojë e të cilit u shtri në spital dhe kushtet në të cilat ai u mbajt në një stacion policie pas lirimt nga spitali.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) **dhe shkelje të nenit 13** (e drejta për një mjet efektiv juridik) të Konventës në lidhje me kushtet e paraburgimit të parashtruesit në stacionin policor Aghios Panteleimon në Athinë. Ajo gjeti në veçanti se policia nuk kishte kërkuar të konstatonte nga spitali nëse gjendja shëndetësore e parashtruesit ia lejonte vendosjen në paraburgim. Ajo vuri në dukje se, me gjithë udhëzimet specifike nga mjekët e tij, kishte pasur mangësi në mënyrën si u morën parasysh gjendja e tij mjekësore dhe gjendja e ndjeshmërisë. Për më tepër, asnjë mjet efektiv juridik nuk ishte në dispozicion për t'i dhënë mundësi parashtruesit të ankohej për kushtet e paraburgimit të tij. Në këtë rast, Gjykata gjithashtu vendosi që kishte pasur shkelje të nenit 3 të Konventës në lidhje me zhvillimin e hetimit të kryer pas sulmit.

J.R. dhe të tjerët k. Greqisë (nr. 22696/16) (shih edhe më lart te "Heqja e lirisë")

25 janar 2018

Ky rast kishte të bënte me kushtet në të cilat tre shtetas afganë u mbajtën në qendrën e pritjes Vial, në ishullin grek të Chios dhe rrethanat e ndalimit të tyre. Gjykata vendosi se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës, duke gjetur se pragu i ashpërsisë së kërkuar për ndalimin e parashtruesve për t'u karakterizuar si trajtim çnjerëzor ose degradues nuk ishte arritur në këtë rast. Gjykata vuri në dukje veçanërisht se faktet në fjalë ndodhën në kohën e një rritjeje të jashtëzakonshme dhe theksuar të flukseve të migrantëve në Greqi që kishte krijuar vështirësi organizative, logjistike dhe strukturore. Ajo theksoi në këtë drejtim se, duke pasur parasysh natyrën absolute të nenit 3, faktorët që lidhen me një fluks në rritje të migrantëve nuk mund të lirojnë shtetet nga obligimet e tyre për të siguruar që të gjithë personat e privuar nga liria të mbaheshin në kushte të përputhshme me respektimin e dinjtetit njerëzor. Në rastin në fjalë, Gjykata vuri re se disa OJQ kishin vizituar qendrën dhe konfirmuan disa nga pretendimet e parashtruesve në lidhje me gjendjen e saj të përgjithshme. Në anën tjetër, Gjykata gjeti se Komiteti Evropian për Parandalimin e Torturës dhe Trajtimit ose Ndëshkimit Çnjerëzor ose Degradues (CPT) nuk kishte qenë veçanërisht kritik ndaj kushteve mbizotëruese në qendër, veçanërisht në lidhje me aspektet që mund të kishin të bënin me situatën e parashtruesve. Kritikën e tij ishin përqendruar kryesisht në kujdesin mjekësor, mungesën e informacionit të duhur dhe ndihmës ligjore dhe cilësinë e dobët të ujit të pijshëm dhe ushqimit. Ishte e dukshme nga dosja që ato probleme nuk ishin të tilla që të ndikonin deri në atë masë të parashtruesit në kuptim të nenit 3 të Konventës. Gjykata në fund vuri në dukje se ndalimi i parashtruesve ishte i shkurtër, përkatësisht tridhjetë ditë.

Kaak dhe të tjerët k. Greqisë (shih edhe më poshtë të "Sfidimi i ligjshmërisë së paraburgimit")

3 tetor 2019²

Ky rast kishte të bënte me kushtet e ndalimit të shtetasve sirianë, afganë dhe palestinezë në "pikat e grumbullimit" të Vial dhe Souda (Greqi) dhe ligjshmërinë e ndalimit të tyre në ato kampe. Parashtruesit u ankuan në veçanti për kushtet e ndalimit në kampe, të cilat ata pretendonin se përbënin rrezik për mirëqenien e tyre fizike dhe mendore. Ata u ankuan si për sasinë ashtu edhe cilësinë, në aspektin shëndetësor, të racioneve të ushqimit të shpërndara për ta dhe për pamjaftueshmërinë e ofrimit të shërbimeve mjekësore. Ata po ashtu theksuan mbipopullimin në kampe, gjë që i bënte të rrezikshme kushtet e përgjithshme të akomodimit. Së fundmi, ata vunë në dukje mungesën e mjediseve të sigurta për gra dhe fëmijë, të cilët përbënin kategori veçanërisht të prekshme të personave. Gjykata vendosi se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e ndalimit të parashtruesve. Ajo konsideroi në veçanti se autoritetet kishin bërë gjithçka që në mënyrë të arsyeshme mund të pritej prej tyre në kampin Vial për të përmbushur detyrimin për të siguruar kujdes dhe mbrojtje për të miturit e pashoqëruar. Parashtruesit e tjerë ishin transferuar menjëherë - ose brenda dhjetë ditësh - nga kampi Vial në kampin Souda. Gjykata po ashtu gjeti se kushtet e paraburgimit në kampin Souda nuk përbënin trajtim çnjerëzor ose degradues.

Z.A. dhe të tjerët k. Ruisë (nr. 61411/15, 61420/15, 61427/15 dhe 3028/16)

(shih edhe më lart, të "Privimi i lirisë")

21 nëntor 2019 (Dhoma e Madhe)

Ky rast kishte të bënte me katër burra të cilët u mbajtën për periudha të gjata kohe në zonën transite të aeroportit Sheremetyevo përderisa autoritetet merreshin me kërkesat e tyre për azil. Ata të gjithë në fund u larguan nga Rusia pasi jetuan në zonën e transitit. Parashtruesit u ankuan në veçanti për kushtet e këqija të ndalimit në zonën e transitit, ku u duhej të flinin në dyshekë në hapësirën e pritjes në aeroport që ishte përherë e ndriçuar dhe e zhurmshme, pa mundësi dushi dhe të jetonin me ushqime emergjente të siguruara nga Komisioneri i Lartë i Kombeve të Bashkuara për Refugjatë (UNHCR).

Dhoma e Madhe vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës për shkak të trajtimit degradues të parashtruesve në zonën transit të aeroportit.

Së pari duke pranuar se shumë shtete u përballën me një fluks azilkërkuesish dhe migrantësh, Gjykata theksoi se nuk e nënvlerësonte barrën dhe presionin që u bëhej qeverive dhe se ishte veçanërisht e vetëdijshme për vështirësitë e përfshira në pritjen e azilkërkuesve në aeroportet kryesore ndërkombëtare. Sidoqoftë, ajo kujtoi se ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues ishte vlerë themelore në shoqëritë demokratike dhe vlerë e civilizimit e lidhur ngushtë me respektimin e dinjitetit njerëzor, që përbënte thelbin e Konventës. Në rastin e parashtruesve, Gjykata gjeti se, të marra së bashku, kushtet e tmerrshme të paraburgimit të tyre (atyre iu desh të flinin në zonën e transitit, një zonë e ngarkuar me njerëz dhe e ndriçuar vazhdimisht, pa qasje në ambientet e larjes ose gatimit), të cilat kushte duhej t'i duronin për një kohë të gjatë dhe dështimi i plotë i autoriteteve për t'u kujdesur për ta, përbënin trajtim degradues.

Ilias dhe Ahmed k. Hungarisë (shih edhe më lart, të "Heqja e lirisë")

21 nëntor 2019 (Dhoma e Madhe)

Ky rast kishte të bënte me dy azilkërkues nga Bangladeshi të cilët i kaluan 23 ditë në një zonë transite kufitare para se të largoheshin në Serbi pasi kërkesat e tyre për azil ishin refuzuar. Parashtruesit ankoheshin në veçanti për kushtet e ndalimit në zonën e transitit.

2. Ky aktgjykim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara me Nenin 44 § 2 (aktgjykimet e formës së prerë) të [Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut](#).

Dhoma e Madhe vendosi unanimitisht se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës, në lidhje me kushtet e parashtruesve në zonën e transitit. Ajo gjeti në veçanti se kushtet e jetesës në atë zonë, kohëzgjatja e qëndrimit të parashtruesve atje dhe mundësitë e tyre për kontakte njerëzore me azilkërkuesit e tjerë, përfaqësuesit e Komisionerit të Lartë të Kombeve të Bashkuara për Refugjatët (UNHCR), OJQ-ve dhe një avokat, nënkuptonin që situata e tyre nuk kishte arritur nivelin minimal të ashpërsisë së nevojshme për t'u konsideruar si trajtim çnjerëzor brenda kuptimit të nenit 3. Dhoma e Madhe megjithatë vendosi se kishte pasur shkelje të nenit 3 të Konventës për shkak të largimit të parashtruesve në Serbi, duke gjetur në veçanti se autoritetet hungareze kishin dështuar në detyrën e tyre sipas nenit 3 për të vlerësuar rreziqet e parashtruesve duke mos pasur qasje të duhur në procedurat e azilit në Serbi ose duke iu nënshtruar zinxhirit të *kthimit të detyrueshëm*, që mund të përfundonte me kthimin e tyre në Greqi, ku kushtet në kampet e refugjatëve veçse ishin gjetur në kundërshtim me nenin 3.

Kërkesa në pritje

Bilalova k. Polonisë (nr. 23685/14)

Kërkesa i është komunikuar qeverisë polake më 13 tetor 2014

Ky rast kishte të bënte me ndalimin për tre muaj të parashtrueses dhe pesë fëmijëve të saj, të moshës midis katër dhe dhjetë vjeç, në një qendër të mbikëqyrtur për të huajt në Poloni në pritje të dëbimit të tyre në Rusi.

Gjykata njoftoi qeverinë polake për kërkesën dhe u bëri pyetje palëve sipas neneve 3 (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) 5 (e drejta për liri dhe siguri) dhe 8 (e drejta për mjet juridik efektiv) të Konventës.

A.E. dhe T.B. k. Italisë dhe kërkesa të tjera (nr. 18911/17, 18941/17 dhe 18959/17)

Kërkesa që i janë komunikuar qeverisë italiane më 24 nëntor 2017

Shih më lart, te "Heqja e lirisë".

Migrantët me nevoja të veçanta (fëmijë, persona me nevoja të veçanta, gra, etj.)

Mubilanzila Maveka dhe Kaniki Mitunga k. Belgjikës

12 tetor 2006

Ky rast kishte të bënte me ndalimin gati dy muajsh në një qendër transiti për të rritur të drejtuar nga Zyra e të Huajve pranë aeroportit të Brukselit të një shtetaseje kongoleze pesë vjeçare që udhëtonte e vetme për t'u bashkuar me nënën që kishte marrë statusin e refugjatit në Kanada dhe kthimin e saj më pas në vendin e origjinës.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës për shkak të kushteve të mbajtjes së fëmijës. Fëmija, e cili ishte vetëm pesë vjeç, ishte ndaluar për gati dy muaj në një qendër që fillimisht ishte menduar për të rriturit, edhe pse ajo ishte e pashoqëruar nga prindërit e saj dhe askush nuk ishte caktuar të kujdesej për të. Asnjë masë nuk ishte marrë më tej për të siguruar që ajo të merrte këshillimin dhe ndihmën e duhur arsimore nga një person i kualifikuar i caktuar posaçërisht për të. Në të vërtetë, Qeveria belge e pranoi që vendi i paraburgimit nuk ishte përshtatur me nevojat e saj dhe se nuk kishte struktura adekuate në atë kohë. Për shkak të moshës së saj shumë të re, faktit që ajo ishte një e huaj e paligjshme në një tokë të huaj, që ishte e pashoqëruar nga familja e saj nga e cila ishte ndarë dhe se ishte lënë në fatin e saj, fëmija ishte në situatë jashtëzakonisht të ndjeshme. Gjykata gjeti se masat e marra nga autoritetet belge nuk ishin aspak adekuate në funksion të detyrimit të tyre për t'u kujdesur për fëmijën dhe mundësitë e shumta që kishin në dispozicion. Kushtet e paraburgimit i kishin shkaktuar fëmijës shqetësime të konsiderueshme. Autoritetet që e kishin ndaluar atë nuk mund të ishin në dijeni të efekteve të rënda psikologjike që ndalimi i saj në kushte të tilla do të kishte mbi të.

Palushi k. Austrisë

22 dhjetor 2009

Parashtruesi, shtetas i ish Republikës Federale Socialiste të Jugosllavisë në kohën e ngjarjeve, pretendonte se, kur mbahej në paraburgim në Burgun e Policisë së Vjenës me qëllim dëbimin e tij për qëndrim të paligjshëm, oficerët e burgut e kishin keqtrajtuar atë. I vendosur në izolim menjëherë, ai ankohej edhe për refuzimin e kontrollit të mjeku.

Gjykata vuri në dukje në veçanti se parashtruesi, i cili tashmë kishte qenë në grevë urie (me rreziqet që kjo nënkuptonte, si humbja e vetëdijes) për tre javë, ishte vendosur në izolim në bazë të vlerësimit të një ndihmësi mjekësor që kishte ndjekur vetëm trajnime bazike dhe i ishte mohuar kontrolli mjekësor deri në ditën e tretë të izolimit të tij. Marrë së bashku, këta faktorë duhej t'i kishin shkaktuar vuajtje dhe poshtërim përtej asaj që kishte qenë e pashmangshme në një situatë paraburgimi. Sipas mendimit të Gjykatës, parashtruesi i ishte nënshtruar një trajtimi degradues për shkak të mungesës së kujdesit mjekësor të siguarur në izolim deri kur ishte lejuar të kontrollohej te një mjek, në **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës.

Muskhadhiveva dhe të tierët k. Belgjikës

19 janar 2010

Parashtruesit - një nënë dhe katër fëmijët e saj (përkatësisht të moshës shtatë muaj, tre vjet e gjysmë, pesë dhe shtatë vjeç në atë kohë), janë shtetas rusë me origjinë çeçene. Pasi kishin ikur nga Grozny në Çeçeni, ata arritën në Belgjikë, ku kërkuan azil. Pasi që kishin kaluar ca kohë në Poloni, autoritetet polake ishin pajtuar të merrnin përgjegjësinë për ta, në bazë të Rregullores "Dublin II"³. Prandaj autoritetet belge nxorën një vendim më 21 dhjetor 2006 duke ua refuzuar lejen për të qëndruar në Belgjikë dhe duke i urdhëruar ata të largoheshin nga vendi. Më 22 dhjetor 2006 ata u vendosën në një qendër të mbyllur transiti të drejtuar nga Zyra e të Huajve pranë aeroportit të Brukselit, ku të huajt (të rritur të vetëm ose familje) mbaheshin në pritje të largimit të tyre nga vendi.

Gjykata gjeti se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me ndalimin e katër fëmijëve, duke kujtuar se cenueshmëria ekstreme e një fëmije ishte e rëndësishme parësore dhe kishte përparësi mbi statusin si një i huaj i paligjshëm. Ishte e vërtetë që në rastin aktual të katër fëmijët nuk ishin ndarë nga nëna e tyre, por kjo nuk mjaftonte për të liruar autoritetet nga detyrimi i tyre për të mbrojtur fëmijët. Ata ishin mbajtur për më shumë se një muaj në një qendër të mbyllur e cila nuk ishte krijuar për të strehuar fëmijë, siç konfirmohet nga disa raporte të cituara nga Gjykata. Gjykata po ashtu iu referua shqetësimit të shprehur nga mjekë të pavarur në lidhje me gjendjen e shëndetit të fëmijëve.

Rahimi k. Greqisë (shih edhe më poshtë te "Sfidimi i ligjshmërisë së paraburgimit")

5 prill 2011

Ky rast çështje kishte të bënte veçanërisht me kushtet në të cilat mbahej një i mitur, migrant nga Afganistani, i cili kishte hyrë në Greqi në mënyrë të paligjshme, në qendrën e paraburgimit Pagani në ishullin e Lesbos dhe më pas u lirua me qëllim të dëbimit të tij.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e mbajtjes në qendrën e paraburgimit Pagani. Për shkak të dështimit për të marrë në konsideratë situatën individuale jashtëzakonisht të prekshme të parashtruesit dhe kushtet e paraburgimit në qendrën Pagani, të cilat ishin aq të rënda sa të cenonin dinjitetin njerëzor, Gjykata vendosi që parashtruesi i ishte nënshtruar një trajtimi degradues, përkundër faktit se ndalimi i tij kishte zgjatur vetëm dy ditë.

3. Shih fusnotën 1 më lart.

Popov k. Francës

19 janar 2012

Parashtruesit, një çift i martuar, shtetas të Kazakistanit, të shoqëruar nga dy fëmijët e tyre, aplikuan për azil në Francë, por kërkesa e tyre u refuzua sikur edhe kërkesat e tyre për leje qëndrimi. Në gusht 2007, parashtruesit dhe fëmijët e tyre, atëherë të moshës pesë muaj dhe tre vjeç, u arrestuan në shtëpinë e tyre dhe u morën në paraburgim nga policia dhe të nesërmen u transferuan në aeroportin Charles-de-Gaulle për t'u kthyer përsëri në Kazakistan. Fluturimi u anulua, dhe parashtruesit dhe fëmijët e tyre u dërguan më pas në qendrën e ndalimit administrativ Rouen-Oissel, e cila ishte e autorizuar të strehonte familjet.

Gjykata vendosi se kishte ndodhur **shkelje e nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e ndalimit të fëmijëve. Ndonëse familjet ishin të ndara nga të burgosurit e tjerë në qendrën Rouen-Oissel, të vetmit shtretër në dispozicion ishin shtretër me kornizë hekuri për të rriturit, të cilët ishin të rrezikshëm për fëmijët. As nuk kishte ndonjë fushë lojërash ose aktivitete për fëmijë dhe dyert automatike të dhomave ishin të rrezikshme për ta. Komisioneri i Këshillit të Evropës për të Drejtat e Njeriut dhe Komiteti Evropian për Parandalimin e Torturës dhe Trajtimeve dhe Ndëshkimeve Çnjerëzore ose Poshtëruese (CPT) kishte theksuar gjithashtu se stresi, pasiguria dhe atmosfera armiqësore në këto qendra ishte e keqe për fëmijët e vegjël, në kundërshtim me parimet ndërkombëtare të mbrojtjes së fëmijëve, sipas të cilave autoritetet duhet të bëjnë gjithçka që kanë mundësi për të shmangur ndalimin e fëmijëve për periudha të gjata. Paraburgimi prej dy javësh, megjithëse nuk ishte në vetvete i tepruar, mund të duket si kohë shumë e gjatë për fëmijët që jetojnë në një mjedis të papërshtatshëm për moshën e tyre. Kushtet në të cilat fëmijët e parashtruesve ishin detyruar të jetonin me prindërit e tyre në një gjendje të rrezikshmërisë së veçantë që ishte përkeqësuar nga ndalimi i tyre do të shkaktonin shqetësim për ta dhe do të kishin pasoja serioze psikologjike. Megjithatë, nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** të Konventës për sa i përket kushteve të paraburgimit të prindërve; fakti që ata nuk ishin ndarë nga fëmijët e tyre gjatë ndalimit duhet të ketë lehtësuar ndjenjën e pafuqisë, shqetësimit dhe frustrimit që qëndrimi i tyre në qendrën e ndalimit administrativ duhet t'u ketë shkaktuar.

Mahmundi dhe të tierët k. Greqisë

31 korrik 2012

Ky rast kishte të bënte me ndalimin e një familje afgane, përfshirë një grua që ishte tetë muaj shtatzënë dhe katër të miturve, në qendrën e paraburgimit Pagani në ishullin e Lesbos.

Gjykata arriti në përfundimin se kushtet e ndalimit të parashtruesve kulmonin me trajtim çnjerëzor dhe degradues **në kundërshtim me nenin 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Ajo theksoi, në veçanti, mungesën e ndonjë mbikëqyrjeje specifike të parashtruesve, pavarësisht statusit të tyre të veçantë si të mitur dhe një grua shtatzënë. Ajo gjithashtu vuri në dukje se organizatat joqeveritare kishin vërejtur se nuk kishte pasur ndonjë përmirësim të situatës në qendrën Pagani, me gjithë gjetjet e tyre alarmante në të kaluarën.

Aden Ahmed k. Maltës 23 korrik 2013

Ky rast kishte të bënte me një shtetase somaleze dhe ndalimin e saj në Maltë pasi kishte hyrë në vend në mënyrë të parregullt, me anije, për të kërkuar azil në shkurt të vitit 2009. Gjykata vendosi se kishte **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Ajo ishte e shqetësuar për kushtet në të cilat parashtruesja ishte mbajtur në qendrën e paraburgimit Lyster Barracks, veçanërisht ekspozimi i mundshëm i të paraburgosurve ndaj kushteve të ftohta, mungesa e personelit femra në qendrën e paraburgimit, mungesa e plotë e daljes në ajër të hapur dhe ushtrimeve për periudha deri në tre muaj, një dietë joadekuate dhe ndjeshmëria e veçantë e parashtrueses për shkak të shëndetit të saj të brishtë dhe rrethanave personale emocionale. Ajo më herët kishte pësuar një abort sa ishte në paraburgim dhe për më tepër ishte ndarë nga fëmija i saj i vogël. Marrë në tërësi, ato kushte, në të cilat ajo kishte jetuar për 14 muaj e gjysmë si migrante e ndaluar kulmonin në trajtim degradues.

Shih edhe: **Abdi Mahamud k. Maltës**, aktgjykimi i 3 majit 2016.

Asalya k. Turqisë

15 prill 2014

Paraplegjik dhe i lidhur për karrocë invalidësh, parashtruesi, një palestinez, u ankua veçanërisht për kushtet e ndalimit të tij në Qendrën e Pranimit dhe Akomodimit të Huajve Kumkapı (Turqi) në pritje të dëbimit të tij, kryesisht për shkak të ambienteve joadekuate - pa ashensorë dhe në mungesë të tualeteve pa ulëse - për të ndaluarit me karrocë si ai.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e mbajtjes së parashtruesit në Qendrën për Pranimin dhe Akomodimin e të Huajve në Kumkapi. Ajo vërejti në veçanti se nuk kishte prova të ndonjë veprimi të qëllimshëm për ta poshtëruar ose përlulur parashtruesin. Ajo megjithatë konsideroi se ndalimi i parashtruesit në kushtet kur atij i ishin mohuar disa nga nevojat minimale për një jetë të civilizuar, si fjetja në një shtrat dhe të qenit në gjendje të përdorte tualetin sipas nevojës pa pasur nevojë të mbështetëj në ndihmën e të panjohurve, nuk ishte në përputhje me dinjitetin e tij njerëzor dhe kjo përkeqësoi ankthin mendor të shkaktuar nga natyra arbitrare e ndalimit të tij, pavarësisht nga periudha relativisht e shkurtër. Në këto rrethana, Gjykata gjeti që parashtruesi i ishte nënshtruar një trajtimi degradues.

Mohamad k. Greqisë

11 dhjetor 2014

Ky rast kishte të bënte me kushtet dhe ligjshmërinë e ndalimit të parashtruesit, i cili ishte një i mitur i pashoqëruar në kohën e arrestimit, në pikën kufitare Soufli, në pritje të largimit të tij.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelja të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës për shkak të kushteve të ndalimit të parashtruesit në pikën kufitare Soufli, dhe **shkelje të nenit 13** (e drejta për një mjet juridik efektiv) të Konventës **marrë së bashku me nenin 3** për shkak të mungesës së një mjeti juridik me të cilin të ankohej për ato kushte. Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës në këtë rast, duke theksuar se parashtruesi ishte arrestuar dhe ndaluar duke mos përfillur statusin e tij si i mitur i pashoqëruar dhe se kur kishte mbushur moshën madhore autoritetet e kishin zgjatur paraburgimin e tij pa marrë ndonjë hap me qëllim të largimit të tij.

A.B. dhe të tierët k. Francës (nr. 11593/12)

12 korrik 2016

Ky rast kishte të bënte kryesisht me ndalimin administrativ të një fëmije të mitur për tetëmbëdhjetë ditë në kontekstin e një procedure dëbimi kundër prindërve të tij.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me fëmijën e parashtruesit, duke gjetur se për shkak të moshës së fëmijës dhe kohëzgjatjes dhe kushteve të ndalimit të tij në qendrën e ndalimit administrativ, autoritetet e kishin vënë nën trajtim të kishte kaluar pragun e seriozitetit të kërkuar nga neni 3. Gjykata vuri në dukje veçanërisht se, aty ku prindërit ishin vendosur në ndalim administrativ, fëmijët ishin *de facto* të privuar nga liria. Ajo pranoi që kjo heqje e lirisë, e cila rezultoi nga vendimi legjitim i prindërve për të mos ua besuar fëmijët një personi tjetër, në parim nuk ishte në kundërshtim me ligjin vendor. Gjykata vendosi, megjithatë, që prania në ndalim administrativ e një fëmije në shoqëri të prindërve ishte në përputhje me Konventën vetëm nëse autoritetet vendore vërtetojnë se kanë marrë këtë masë si mjet i fundit pasi të kishin verifikuar, në rrethana specifike, se nuk mund të zbatohet asnjë masë tjetër më pak kufizuese. Së fundmi, Gjykata vërejti se autoritetet nuk kishin ndërmarrë të gjithë hapat e nevojshëm për të zbatuar masën e largimit sa më shpejt të ishte e mundur dhe kështu të kufizonin kohën e kaluar në paraburgim. Në mungesë të një rreziku të veçantë të ikjes, ndalimi administrativ për kohëzgjatje tetëmbëdhjetë ditore dukej joproporcional me qëllimin e ndjekur.

Në këtë rast Gjykata gjithashtu vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) dhe **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për rishikim të shpejtë të ligjshmërisë së paraburgimit) të Konventës në lidhje me fëmijën e parashtruesit, si dhe **shkelje të nenit 8** (e drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të Konventës në lidhje me fëmijën dhe prindërit e tij.

Shih edhe: [A.M dhe të tierët k. Francës \(nr. 24587/12\)](#), [R.C dhe V.C k. Francës \(nr. 76491/14\)](#), [R.K dhe të tierët k. Francës \(nr. 68264/14\)](#) dhe [R.M dhe të tierët k. Francë \(nr. 33201/11\)](#) aktgjykimet e 12 korrikut 2016.

Mahamed Jama k. Maltës

26 nëntor 2015

Parashtruesja, një shtetase somaleze, ishte në mbajtje në kontekst të imigrimit në kohën e paraqitjes së kërkesës. Ajo ankohej në veçanti për kushtet e ndalimit të saj dhe deklaroi se ndalimi i saj për më shumë se tetë muaj kishte qenë arbitrar dhe i paligjshëm.

Gjykata vendosi se nuk kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e ndalimit të parashtrueses. Ajo më tej konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës në lidhje me ndalimin e parashtrueses në pritje të kërkesës së saj për azil dhe **shkelje të nenit 5 § 1** në lidhje me ndalimin e saj pas vendimit për kërkesën e saj të azilit. Në fund, Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës, duke gjetur se parashtruesja nuk kishte pasur ndonjë mjet adekuat juridik për ta kundërshtuar ligjshmërinë e ndalimit të saj.

Shih edhe: [Mohamed Ismail dhe Abdirahman Warsame k. Maltës](#), aktgjykimi i 12 janarit 2016.

Sh.D. dhe të tierët k. Greqisë, Austrisë, Kroacisë, Hungarisë, Maqedonisë së Veriut, Serbisë dhe Sllovenisë (nr. 14165/16)

13 qershor 2019

Ky rast kishte të bënte me kushtet e jetesës së pesë të miturve migrantë të pashoqëruar nga Afganistani, të cilët hynë në Greqi si të mitur migrantë të pashoqëruar në vitin 2016, kur ata ishin midis 14 dhe 17 vjeç. Më saktësisht, dy nga parashtruesit u ankuan për kushtet e tyre të jetesës në stacionet policore Polykastro dhe Filiata, ku ishin mbajtur në "mbajtje mbrojtëse", ndërsa katër parashtrues u ankuan për kushtet e tyre të jetesës në kampin në Idomeni. Tre nga parashtruesit po ashtu argumentonin se vendosja e tyre në mbajtje mbrojtëse në stacionet policore në Polykastro, Filiata dhe Aghios Stefanos përbënte heqje të paligjshme të lirisë.

Gjykata shpalli ankesat kundër Austrisë, Kroacisë, Hungarisë, Maqedonisë së Veriut, Serbisë dhe Sllovenisë **të papranueshme** si qartazi të pabazuara. Ajo më tej theksoi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës. Së pari, Gjykata gjeti se kushtet e paraburgimit të tre prej parashtruesve në stacione të ndryshme policie përbënin trajtim degradues, duke vërejtur se ndalimi në këto vende mund të ngjallte tek personat në fjalë ndjenjën e izolimit nga bota e jashtme, me pasoja të mundshme negative për mirëqenien e tyre fizike dhe mendore. Së dyti, ajo vuri në dukje se autoritetet nuk kishin bërë gjithçka që në mënyrë të arsyeshme mund të pritej prej tyre për të përmbushur detyrimin për të siguruar dhe mbrojtur katër parashtruesit, të cilët kishin jetuar për një muaj në kampin Idomeni në një mjedis të papërshtatshëm për adoleshentët. Ky obligim binte mbi shtetin grek në lidhje me personat që ishin veçanërisht të prekshëm për shkak të moshës së tyre.

Gjykata gjithashtu vendosi se kishte pasur **shkelje** nga Greqia **të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës në lidhje me tre parashtrues, duke konstatuar se vendosja e këtyre parashtruesve në stacionet e policisë përbënte heqje të lirisë pasi Qeveria greke nuk kishte shpjeguar pse autoritetet i kishin vendosur parashtruesit së pari në stacionet e policisë - dhe në kushte degraduese të paraburgimit - në vend që t'i dërgonin në akomodim të përkohshëm alternativ. Andaj ndalimi i atyre parashtruesve nuk kishte qenë i ligjshëm.

G.B. dhe të tierët k. Turqisë (nr. 4633/15)

17 tetor 2019⁴

Ky rast kishte të bënte me ndalimin për arsye imigrimi të një nëne dhe tre fëmijëve të saj të vegjël në pritje të dëbimit të tyre nga Turqia. Ata ishin liruar pas gati katër muajsh pas një sërë sfidash rreth ligjshmërisë së paraburgimit të tyre para gjykatave vendore. Parashtruesit ankoheshin në veçanti për kushtet e ndalimit të tyre në Kumkapi, veçanërisht për shkak të mbipopullimit, kushteve të këqija higjienike dhe mungesës së ushtrimeve në natyrë, dhe pretendonin se kushtet në Gaziantep kishin qenë edhe më të këqija. Ata gjithashtu pretendonin që ndalimi i tyre ishte i paligjshëm dhe se mekanizmi i rishikimit gjyqësor për të kundërshtuar ligjshmërinë e paraburgimit kishte qenë joefektiv.

Gjykata vendosi që kishte pasur dy **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e mbajtjes së parashtruesve në pritje të dëbimit në dy qendrat e largimit në fjalë. Ajo vuri në dukje në veçanti se Qeveria turke nuk kishte arritur të hedhë poshtë pretendimet e parashtruesve se ata ishin ndaluar në konvikte të mbipopulluara, rrallë ishin lejuar të dilnin jashtë për ajër të pastër, i ishin ekspozuar vazhdimisht tymit të cigareve nga të arrestuarit e tjerë dhe nuk u ishte dhënë ushqim i përshtatshëm për fëmijë. Gjykata gjeti që kushtet e tilla ishin qartazi të pafavorshme edhe për të rriturit, e lëre më për tre parashtruesit që ishin fëmijë të ndjeshëm. Gjykata gjithashtu vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 13** (e drejta për zgjidhje efektive) të Konventës **në lidhje me nenin 3**, për shkak të mungesës së një mjeti efektiv juridik me të cilin parashtruesit të mund të ankoheshin për ndalimin në qendrën e largimit Kumkapi. Në fund, Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 §§ 1 (e drejta për liri dhe siguri) dhe 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Duke pasur parasysh vigjilencën e veçantë të kërkuar nga rrethanat e veçanta të parashtruesve, ajo gjeti në veçanti se si Gjykata e Magjistratit të Stambollit ashtu edhe Gjykata Kushtetuese kishin dështuar të bënin një shqyrtim të shpejtë dhe efektiv të ligjshmërisë së ndalimit të parashtruesve.

Sfidimi i ligjshmërisë së paraburgimit

Abdolkhani dhe Karimnia k. Turqisë

22 shtator 2009

Parashtruesit, shtetas iranianë dhe ish-anëtarë të Organizatës Popullore Mojahedin në Iran, po mbaheshin, në kohën e aplikimit të tyre, në Qendrën e Pranimit dhe Akomodimit të të Huajve në Gaziosmanpaşa në Kirklareli (Turqi).

Gjykata vendosi që në mungesë të dispozitave të qarta ligjore që përcaktojnë procedurën për urdhërimin dhe zgjatjen e paraburgimit me qëllim dëbimin dhe caktimin e afateve për një paraburgim të tillë, sistemi kombëtar nuk kishte arritur të mbronte parashtruesit nga ndalimi arbitrar dhe, për pasojë, paraburgimi nuk mund të konsiderohej "i ligjshëm", andaj përbënte **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës.

Gjykata gjithashtu arriti në përfundimin se autoritetet kombëtare kurrë në të vërtetë nuk u kishin komunikuar parashtruesve arsyet e ndalimit, që nuk ishin pasojë e akuzave penale, por në kontekstin e kontrollit të imigrimit. Kjo ishte **shkelje e nenit 5 § 2** të Konventës.

4. Ky aktgjykim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara me Nenin 44 § 2 të [Konventës](#).

Duke pasur parasysh gjetjet që parashtruesve u ishte mohuar ndihma juridike dhe nuk ishin informuar për arsyet e ndalimit të tyre, kështu në thelb ata ishin privuar nga e drejta për t'u ankuar në mënyrë efektive kundër ndalimit të tyre. As Qeveria turke nuk kishte pohuar që parashtruesit kishin në dispozicion ndonjë procedurë përmes së cilës ligjshmëria e paraburgimit të tyre mund të shqyrtohej nga një gjykatë.

Andaj, Gjykata arriti në përfundimin se sistemi juridik turk nuk u kishte siguruar parashtruesve një mjet juridik përmes të cilit ata të mund të siguronin një rishikim gjyqësor të paraburgimit të tyre në **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës.

Shih edhe: **GB dhe të tierët k. Turaisë**, aktgjykimi i 3 dhjetorit 2013.

Mikolenko k. Estonisë

8 tetor 2009

Parashtruesi, një shtetas rus, u ankua se pas refuzimit të autoriteteve estoneze për të zgjatur lejen e tij të qëndrimit, ai ishte ndaluar në mënyrë të paligjshme në 2003 në një qendër dëbimi dhe ishte mbajtur atje për një kohë të gjatë, deri në lirimin e tij në 2007.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës, duke gjetur se arsyet për ndalimin e parashtruesit - veprimi i ndërmarrë me qëllim dëbimin e tij - nuk vlente për gjithë periudhën e paraburgimit të tij për shkak të mungesës së një perspektive reale për dëbimin e tij dhe dështimit të autoriteteve vendore për të kryer procedurat me kujdesin e duhur.

Louled Massoud k. Maltës

27 korrik 2010

Rasti kishte të bënte me një shtetas algjerian i cili kishte lindur në vitin 1960 dhe ishte, në kohën e paraqitjes së kërkesës, i arrestuar në Kazermat Ushtarake Safi (Maltë). Ai arriti në Maltë në qershor 2006 me anije dhe u ndalua menjëherë. Ai më pas u akuzua dhe u shpall fajtor që u kishte ndihmuar të tjerëve për të hyrë në Maltë. Me të përfunduar dënimin e tij me burg, ai u lirua por menjëherë u vendos në një qendër paraburgimi për pak më shumë se 18 muaj.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) **dhe nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës për shkak të ndalimit të parashtruesit për më shumë se 18 muaj, maksimumi i lejuar sipas një politike të miratuar në vitin 2005 në Maltë, që kishte të bënte me imigrantët ilegalë, refugjatët dhe integrimin.

Rahimi k. Greqisë (shih edhe më lart te "Kushtet e ndalimit")

5 prill 2011

Rasti kishte të bënte me ndalimin e një të mituri të huaj të pashoqëruar në një qendër paraburgimi për të rritur. Parashtruesi pretendonte në veçanti se nuk ishte informuar për arsyet e arrestimit të tij ose për ndonjë mjet juridik në lidhje me këtë.

Gjykata konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo vërejti se ndalimi i parashtruesit ishte bazuar në ligj dhe kishte për qëllim sigurimin e dëbimit të tij. Në parim, kohëzgjatja e paraburgimit të tij - dy ditë - nuk mund të thuhej se ishte e paarsyeshme për të arritur atë qëllim. Megjithatë, autoritetet greke nuk kishin marrë parasysh interesat më të mira të parashtruesit si i mitur dhe nuk kishin hulumtuar mundësinë e zëvendësimit të paraburgimit me një masë më pak drastike. Këta faktorë e shtynë Gjykatën të ketë dyshime për qëllimin e mirë të autoriteteve në kryerjen e masës së paraburgimit. Prandaj, Gjykata vendosi që ndalimi i parashtruesit nuk kishte qenë "i ligjshëm" brenda kuptimit të nenit 5 § 1 të Konventës.

Gjykata më tej gjeti se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Parashtruesi nuk ishte në gjendje në praktikë të kontaktonte një avokat. Për më tepër, broshura e informacionit që përshkruante disa nga mjetet juridike në dispozicion ishte shkruar në një gjuhë të cilën ai nuk do ta kishte kuptuar, megjithëse intervista me të ishte kryer në gjuhën e tij amtare. Parashtruesi po ashtu ishte regjistruar si i mitur i shoqëruar edhe pse nuk kishte asnjë kujdestar që mund të vepronte si përfaqësuesi i tij ligjor. Prandaj, edhe nëse supozohet se mjetet juridike kishin qenë efektive, Gjykata dështoi të shihte se si parashtruesi mund t'i ushtronte ato.

R.U. k. Greqisë (nr. 2237/08) (shih edhe më lart te "Kushtet e ndalimit")

7 qershor 2011

Ky rast kishte të bënte me ndalimin në Greqi të një azilkërkuesi turk me origjinë kurde, i cili dyshohet se ishte torturuar në Turqi dhe zhvillimin e procedurës së azilit.

Gjykata gjeti se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Heqja e lirisë së parashtruesit kishte për qëllim të garantonte mundësinë e dëbimit të tij. Gjykata theksoi në lidhje me këtë se ligji grek lejonte paraburgimin vetëm me qëllim dëbimin atje ku mund të ekzekutohej ai dëbim. Ajo po ashtu vuri re se, si në bazë të ligjeve greke edhe atyre ndërkombëtare, një azilkërkues nuk mund të dëbohej para se kërkesa e tij ose e saj të trajtohej përfundimisht. Kjo ishte situata e parashtruesit (kërkesa për azil në pritje) dhe kur gjykata administrative kishte vendosur më 15 maj 2007 për ta mbajtur atë në paraburgim, ajo kishte qenë në dijeni të pozicionit sepse i ishte referuar shprehimisht kërkesës për azil.

Gjykata më tej vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Asnjë dispozitë e ligjit grek nuk i jepte gjykatës kompetencë për të shqyrtuar ligjshmërinë dhe përshtatshmërinë e një vendimi për të mbajtur një person në paraburgim me qëllim dëbimin e tij ose të saj. Sidoqoftë, gjykatësit që ishin marrë me rastin e parashtruesit nuk e kishin shqyrtuar pyetjen.

M dhe të tjerët k. Bullgarisë (nr. 41416/08)

26 korrik 2011

Ky rast kishte të bënte me ndalimin në pritje të dëbimit nga Bullgaria të një babai afgan me dy fëmijë të vegjël dhe pamundësinë që ai ta kundërshtonte në mënyrë efektive situatën e tij.

Gjykata konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Parashtruesi ishte ndaluar për dy vjet e tetë muaj e gjysmë. Ndonëse dëbimi i tij ishte urdhëruar në dhjetor 2005, autoritetet ishin përpjekur për herë të parë, vetëm në shkurt 2007, për të siguruar një dokument identiteti për të bërë të mundur dëbimin e tij. Më tej, ata kishin përsëritur kërkesën e tyre vetëm pasi kishin kaluar vit e shtatë muaj. Gjatë gjithë asaj kohe, parashtruesi kishte qëndruar në paraburgim. Përveç kësaj, Qeveria bullgare më vonë kishte treguar se ishin përpjekur ta dërgonin në një vend tjetër të sigurt. Si pasojë, ndalimi i parashtruesit nuk ishte justifikuar gjatë gjithë kohëzgjatjes së tij, duke pasur parasysh mungesën e kujdesit nga ana e autoriteteve bullgare.

Gjykata më tej vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Parashtruesi kishte argumentuar, në dy procedura të veçanta gjyqësore, se ndalimi i tij, i urdhëruar nga dy akte të ndryshme, në dhjetor 2005 dhe tetor 2006, ishte i paligjshëm. Në procedurën e parë gjykatat kishin refuzuar të shqyrtonin ankesën e tij dhe në të dytën, gjykatat kishin vërtetuar pothuajse dy vjet e gjysmë më vonë se urdhri i dytë ishte nënshkruar nga një zyrtar i paautorizuar. Andaj, autoritetet kishin dështuar të siguronin mundësinë që parashtruesi të kundërshtonte në gjykatë e pa vonesë ligjshmërinë e paraburgimit të tij në pritje të dëbimit.

Shih edhe: **Amie dhe të tjerët k. Bullgarisë**, aktgjykimi i 12 shkurtit 2013.

Auad k. Bullgarisë

11 tetor 2011

Parashtruesi, një person pa shtetësi me origjinë palestineze, arriti në Bullgari në maj 2009 dhe menjëherë pasi kërkoi azil. I akuzuar për terrorizëm (veçanërisht i përfshirë në më shumë se dhjetë atentate), dëbimi i parashtruesit në Liban u urdhërua në nëntor 2009 për arsye të sigurisë kombëtare. Ai u ndalua deri në maj 2011, që do të thotë periudha maksimale (18 muaj) e lejuar sipas legjislacionit bullgar në pritje të dëbimit. Pas lirim, ai mbeti në Sofje dhe ishte i detyruar të raportonte çdo ditë në stacionin lokal të policisë.

Gjykata konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës, pasi që baza mbi të cilën parashtruesi mbahej në paraburgim, respektivisht dëbimi i tij, nuk vlente për gjithë periudhën e paraburgimit për shkak të dështimit të autoriteteve bullgare për të kryer procedurat me kujdesin e duhur.

Mathloom k. Greqisë

24 prill 2012

Ky rast kishte të bënte me një shtetas irakian i cili u mbajt në paraburgim për më shumë se dy vjet dhe tre muaj me qëllim dëbimin e tij, megjithëse ishte nxjerrë një urdhër për lirin e tij me kusht.

Gjykata konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo gjeti, në veçanti, se legjislacioni grek që rregullonte ndalimin e personave, dëbimi i të cilëve ishte urdhëruar nga gjykatat, nuk përcaktonte një periudhë maksimale dhe për këtë arsye nuk plotësonte kërkesën e parashikueshmërisë sipas nenit 5 § 1 të Konventës.

M.A. k. Qipros (nr. 41872/10)

23 korrik 2013

Ky rast kishte të bënte me ndalimin e një kurdi sirian nga autoritetet qipriote dhe dëbimin e tij të synuar në Siri pas një operacioni policor herët në mëngjes më 11 qershor 2010 duke e larguar atë dhe kurdët e tjerë nga Siria nga një kampim jashtë ndërtesave qeveritare në Nikosia në protestë kundër politikës së azilit të qeverisë qipriote.

Në përgjithësi, Gjykata arriti në përfundimin se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës në lidhje me të gjithë periudhën e paraburgimit të parashtruesit pasi autoritetet vendore nuk kishin kryer ndalimin e tij në përputhje me një procedurë të parashikuar nga ligji.

E vetmja zgjidhje në ligjin e brendshëm që do t'i kishte mundësuar parashtruesit shqyrtimin e ligjshmërisë së paraburgimit të tij do të ishte ajo e paraqitur në nenin 146 të Kushtetutës. Gjykata vendosi se kohëzgjatja mesatare e procedurave të tilla, tetë muaj në kohën në fjalë, ishte padyshim shumë e gjatë për qëllimet e **neni 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Si pasojë e kësaj kishte pasur **shkelje** të asaj dispozite.

Suso Musa k. Maltës

23 korrik 2013

Ky rast kishte të bënte me një azilkërkuar, që pretendonte se vinte nga Sierra Leone. Parashtruesi ankohej në veçanti se ndalimi i tij kishte qenë i paligjshëm dhe se nuk kishte pasur një mjet efektiv për të rishikuar ligjshmërinë e paraburgimit të tij.

Gjykata gjeti se kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Paraburgimi i parashtruesit para vendimit për kërkesën e tij për azil kishte qenë arbitrar. Kushtet e vendit ku mbahej në paraburgim ishin mjaft problematike nga pikëpamja e nenit 3 (ndalimi i trajtimit çnjerëzor dhe degradues) të Konventës. Për më tepër, autoriteteve u është dashur kohë e paarsyeshme për të vendosur nëse parashtruesit duhej t'i lejohej qëndrimi në Maltë. Sa i përket periudhës së paraburgimit pas vendimit për kërkesën e azilit të parashtruesit, ajo gjeti se procedurat e dëbimit nuk ishin ndjekur me kujdes të duhur. Po ashtu kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës pasi që parashtruesi nuk kishte qenë në gjendje të siguronte një rishikim të shpejtë të ligjshmërisë së ndalimit të tij. Në fund, sipas **nenit 46** (forca detyruese dhe zbatimi i aktgjykimeve) të Konventës, Gjykata vuri në dukje se problemet e zbuluara në këtë rast mund të krijonin kërkesa të tjera të ngjashme. Andaj, ajo u kërkoi autoriteteve malteze të krijonin një mekanizëm për t'ua mundësuar individëve që kërkonin rishikim të ligjshmërisë së paraburgimit të tyre të imigracionit të siguronin një vendim për kërkesën e tyre brenda një afati të arsyeshëm kohor. Gjykata më tej i rekomandoi Maltës të ndërmarrë hapat e nevojshëm për të përmirësuar kushtet dhe për të shkurtuar kohëzgjatjen e paraburgimit të azilkërkuarëve.

Kim k. Rusicë

17 korrik 2014

Ky rast kishte të bënte me ndalimin e një personi pa shtetësi, të cilin autoritetet fillimisht e mendonin të ishte shtetas i Uzbekistanit, me qëllim dëbimin e tij. Parashtruesi ankohej veçanërisht për kushtet e paraburgimit të tij dyvjeçar në qendrën e paraburgimit për të huajt. Ai po ashtu konsideronte se ndalimi i tij ishte i paligjshëm, si për shkak të kohëzgjatjes së tepruar dhe pamundësisë për të zbatuar urdhrin për dëbimin e tij, ashtu edhe për shkak të pamundësisë për të siguruar rishikim gjyqësor të paraburgimit të tij.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1 (e drejta për liri dhe siguri) dhe shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Ajo gjeti në veçanti që parashtruesi nuk kishte asnjë procedurë në dispozicion për të kundërshtuar paraburgimin dhe se ai kishte qëndruar në paraburgim edhe pse nuk kishte asnjë perspektivë reale për të siguruar dëbimin e tij. Prandaj, autoritetet nuk kishin treguar kujdes të duhur për shkak të këtyre rrethanave. Sipas **nenit 46** (forca detyruese dhe ekzekutimi i aktgjykimeve) të Konventës, Gjykata përfundoi më tej se Rusia duhej të merrte masat e duhura për të parashikuar procedura në mënyrë që të parandalonte arrestimin dhe ndalimin e parashtruesve për vepra që dalin nga statusi i tyre si persona pa shtetësi. Në këtë rast Gjykata gjithashtu konstatoi se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e ndalimit të parashtruesit.

Mahammad dhe të tjerët k. Greqisë

15 janar 2015

Ky rast kishte të bënte me kushtet e ndalimit të parashtruesve dhe ligjshmërinë e këtij paraburgimi në qendrën e ndalimit administrativ Fylakio në Greqi.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës, për shkak të mangësive në procedurën e rishikimit të ligjshmërisë së ndalimit administrativ të parashtruesit. Ajo po ashtu gjeti se kishte pasur **shkelje të nenit 3** (ndalimi i trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës në lidhje me kushtet e ndalimit të parashtruesve.

A.M. k. Francës (nr. 56324/13)

12 korrik 2016

Ky rast kishte të bënte me një ankesë në lidhje me mungesën e një mjeti efektiv juridik për të kundërshtuar ligjshmërinë e një urdhri të ndalimit të një huaji në Francë, i cili kishte çuar në dëbimin e tij nga territori francez. Parashtruesi, një shtetas tunizian, u ankua, në thelb, për mungesën e efektit pezullues të ankesës së tij kundër urdhrin të dëbimit dhe për natyrën tepër kufizuese të shqyrtimit të kryer nga Gjykata Administrative Franceze e ligjshmërisë së këtij urdhri.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës, duke gjetur se parashtruesi nuk kishte përfituar nga ndonjë mjet efektiv juridik të paraparë me atë dispozitë. Ajo vuri në dukje në veçanti se qëllimi i nenit 5 § 4 ishte t'u siguronte viktimave të privimit të lirisë brenda kuptimit të nenit 5 § 1 të Konventës mbrojtje të mjaftueshme dhe efektive kundër trajtimit arbitrar. Për sa kohë që gjykata administrative franceze nuk ishte në gjendje të vlerësonte aktet origjinale për të cilat viktimat rrezikonte ndalimin, mjeti juridik vendas që lejonte vlerësimin jo vetëm të ligjshmërisë, por edhe të përshtatshmërisë së paraburgimit ishte i pamjaftueshëm.

Khlaifia dhe të tjerët k. Italisë

15 dhjetor 2016 (Dhoma e Madhe)

Shih më lart, te "Heqja e lirisë".

S.K. k. Rusicë (nr. 52722/15)

14 shkurt 2017

Shih më lart, te "Heqja e lirisë".

O.S.A dhe të tjerët k. Greqisë (nr. 39065/16)

21 mars 2019

Ky rast kishte të bënte me kushtet e paraburgimit të parashtruesve, shtetas afganë, në qendrën Vial në ishullin Chios, dhe çështjet e ligjshmërisë së ndalimit të tyre, rishikimin e rastit të tyre nga gjykatat dhe informatat që u ishin dhënë atyre.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) të Konventës. Ajo konsideroi në veçanti që, duke marrë parasysh rrethanat, parashtruesit nuk kishin pasur qasje në mjete juridike me të cilat të mund të kundërshtonin vendimet që urdhëronin dëbimin e tyre dhe zgjatjen e paraburgimit. Gjykata më tej vuri në dukje se parashtruesit ishin shtetas afganë që kuptonin vetëm persisht dhe ata nuk kishin asnjë avokat për t'u ndihmuar. Dokumentet që u ishin lëshuar nga autoritetet ishin shkruar në greqisht dhe nuk ishte specifikuar se cila gjykatë administrative kishte juridiksion. Në fund, si në rastin *J.R. dhe të tjerët k. Greqisë* (shih më lart, te "Privimi i lirisë"), Gjykata vendosi që ndalimi i parashtruesve megjithatë kishte qenë i ligjshëm dhe se pragu i seriozitetit që ai të karakterizohej si trajtim çnjerëzor ose degradues nuk ishte arritur.

Kaak dhe të tjerët k. Greqisë (shih edhe më lart, te "Kushtet e paraburgimit")

3 tetor 2019⁵

Ky rast kishte të bënte me kushtet e ndalimit të shtetasve sirianë, afganë dhe palestinezë në "pikat e grumbullimit" të Vial dhe Souda (Greqi) dhe ligjshmërinë e ndalimit të tyre në ato kampe. Parashtruesit në veçanti ankoreshin për mungesën e ndihmës juridike falas dhe faktin se nuk kishte gjykatë administrative në Chios, gjë që sipas tyre ua pamundësonte në praktikë çdo ankesë në lidhje me ndalimin e tyre, dhe si pasojë e bënte atë arbitrar.

Gjykata vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 4** (e drejta për të pasur ligjshmëri të paraburgimit të vendosur shpejt nga një gjykatë) dhe nuk kishte pasur **shkelje të nenit 5 § 1** (e drejta për liri dhe siguri) të Konventës. Ajo theksoi në veçanti gjetjen e saj të mëhershme se një periudhë paraburgimi prej një muaji në kampin Vial nuk duhet të konsiderohej e tepruar, duke pasur parasysh kohën e nevojshme për të përmbushur formalitetet përkatëse administrative.

Veç kësaj, kohëzgjatja e ndalimit të parashtruesve pasi kishin shprehur dëshirën e tyre për të kërkuar azil kishte qenë relativisht e shkurtër. Në të kundërtën, parashtruesit, të cilët nuk kishin ndihmë juridike, nuk kishin qenë në gjendje të kuptonin përmbajtjen e broshurës së informacionit; në veçanti, ata nuk ishin në gjendje të kuptonin materialin në lidhje me mundësitë e ndryshme të apelimit në dispozicion me ligjin e brendshëm.

G.B. dhe të tjerët k. Turqisë (nr. 4633/15)

17 tetor 2019⁶

Shih më lart, te "Kushtet e paraburgimit".

Tekste dhe dokumente

Shih në veçanti:

- **[Udhëzues për praktikën gjyqësore të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut - Imigracioni](#)**, përgatitur nën autoritetin e Jurisconsult
- **[Doracak për të drejtën evropiane në lidhje me azilin, kufijtë dhe imigracionin](#)**, Agjencia e Bashkimit Evropian për të Drejtat Themelore / Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut, 2013
- Përfaqësuesi Special i Sekretarit të Përgjithshëm të Këshillit të Evropës për migracion dhe refugjatë **[uebfaqja](#)**

5. Ky aktgjykim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara me Nenin 44 § 2 të [Konventës](#).

6. Ky aktgjykim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara me Nenin 44 § 2 të [Konventës](#).

Kontakti për media:
Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08